

med te skale
 kjer delam družbo
 kozam
 kačam
 in
 turistom
 ki me izzivajo s svojim
 ia ia ia

Željko
 Kozinc

**Sv. Primož
 nad
 Kamnikom**

- I. Prihodnost, ki si s poslikanih zidov
 lovila romarske duše,
 vrnilo se je tvoje telo:
 vsakršno zlo sem bil
 in ni me strah.

Nedonošena umiraš v meni,
 na gosposki poti Marijinega naročja
 prek uboštva in strahu,
 prek ostankov potnih kmečkih svetcev.
 Pri grobu
 tvojim očem izgine vsaka sled
 za nami.

Zeleno goltaš odrešeniško kri
 — joče pesem spod zaledenelih korov,
 plesen si je odprla pot v kosti tlačanov —
 s penami lišajev se umikaš po zidovih,
 po nedosanjani puščavi
 bogaboječih.

- II. Dolga je pot prek nevednosti sveta.
 Ujete duše čakajo v porodni strugi molka,
 ki jo po zidovih dolbe
 dolga vlaga množic.

Kot streznjen otrok segam z roko
 v sončne lase zmedene samote.
 Dolgo kakor prah posedam z njo
 na zdršana tla kleččih kmetov,
 na koščke razdedinjenega uma
 in svobode.

- III. Dolga je pot prek nevednosti do odrešenja,
 prek gneče v čakalnicah svobode.
 Spomini kakor bilke odmirajo v samotnem boju.
 Nobene oblike ne obvladam,
 le nenehno omahovanje,
 ki postaja suženj.

- IV. Ljubezen,
 ki si me popeljala v prihodnost,
 potrpežljivo kot berač:
 v semenih smrti izgubljam tvojo sled,
 nekje med naplavinami na mojih obrežjih,
 kjer sem jalovo iskal stopinje
 neke ženske.

Na prenočevanjih sem se osamil.
 Ne vem več,
 kje se je njena pot izgubila,
 kje zamira sredi zmedenih smeri
 in prestrašenih stražarjev.

Rože fresk so kakor mrzle gore
nad nespečno streho njene domačije.

- V. Umazana in žejna — na begu pred uničenjem —
je karavana jutrovcev pod stolpi starih bolečin.
Naprej gremo za vstajanjem stvari.
Pota so široka, kot v ljubezni daljnja,
kot po zvezdah razdeljena.
Dovolj je lepa domovina,
da je pot brezkončna.
Praznina in moč se pomirjata v meni.
Povračal se bom na začetek,
zakaj naš konec bo drugačen.
Smrt je spremenjena.
Ni življenje zemlje.

A po zidovih
še naprej
plesnijo barve
kljubujočih
in bogaboječih.